

Operational Code Analysis and Psycho-Political Understanding of Putin's Personality

Aliashraf Nazari ¹

Associate Professor of Political Science, Faculty of Law and Political
Sciences, University of Tehran

(Date received: 9 November 2022 - Date approved: 25 January 2023)

Abstract

Introduction: Understanding the personality traits of political leaders and their perceptions and ideas on politics is one of the basic issues in the field of political psychology. How emotional-psychological conditions affect people on the one hand and structural-situational factors on the other, are the decisions that have been made and why option "A" was chosen instead of option "B"? The importance of this matter is that it can provide the basis for personality analysis, understanding of attitudes and behaviors and relative predictability of the political sphere. "Operational code" is one of the useful and practical techniques for the methodical analysis of political figures and understanding the psychological nature of their attitudes, beliefs and actions, the texts of their private or public statements through the study and analysis of diaries, letters, speeches, notes, interviews and press conferences and secondary sources or reports of government activity by external observers such as journalists, historians or political commentators.

The importance of this article is the methodical use of operational code analysis with the aim of not being satisfied with the psychobiography genre and examining the psychological characteristics of the individual while paying attention to the situation. The main discussion in related to operational code analysis reflects this cognitivist proposition that beliefs as "mental representation of reality" are important in explaining global politics in various ways, which are not considered in neorealist, neoliberal, and constructivist theories. While leaders can act to change the balance of power, domestic and international institutions and cultural norms in the long term.

The nature of cognitive theories differs from rational choice models and structural theories of foreign policy regarding the role of beliefs as causal

¹E-mail: aashraf@ut.ac.ir

mechanisms. Instead of passively reflecting the reality, they examine the leaders' decisions by shaping the leaders' perception of the reality and act as cognitive and motivational bias mechanisms that distort and block the information, slows down or recasts incoming information received from the environment. This role for beliefs is especially notable when the environment is uncertain, that is, when information is scarce, ambiguous, contradictory, or so abundant that it is difficult for leaders to organize and process. Also, when new information conflicts with the leader's prior beliefs based on old information, stereotypes, or other cognitive biases associated with threats to self-interest, or when triggered by strong emotions such as fear, anger, shame, hatred. In this paper, while introducing the operational code analysis method, its dimensions and analytical nature in relation to Putin's personality will be examined and criticized.

Research Question: The main question of this paper is how Putin understands the nature of politics and what does he know, what does he feel and what does he want about the exercise of power in Political affairs? The main idea is how beliefs interact with "mental representations of reality" and enable decision-making processes by shaping leaders' perceptions. In this paper, while introducing the operational code analysis method, its dimensions and analytical nature in relation to the personality of Vladimir Vladimirovich Putin will be examined and criticized in the form of understanding his philosophical and instrumental beliefs.

Methodology (and theoretical framework if there are): An operational code analysis method for analyzing Putin's personality using a "complete and verbatim file of public conversations", including speeches and interviews, classifications of statements concludes that Putin's beliefs are issue-specific and shows that a combination of competing on some issues and participation in others is consistent with his diverse operating code. In fact, Putin reflects "the traditional and instinctive feeling of Russian insecurity" and the philosophical origins of Putinism, however diverse they may be, are all based on two pillars: the idea of empire and the justification of war. His operational code indicates that he will mimic his environment like a chameleon.

Results and Discussion: Putin cannot be expected to act in a normative manner when those involved with him do not. Putin will reciprocate "bad" and "good" behavior, and the failure of cooperation is likely to be bitter and long-lasting. One aspect of Putin's behavior that seems to be an integral part of his self-image is his emphasis on predictability. Putin operates on the assumption that forecasting is a two-way street. You cannot be unpredictable and instead expect the world to be predictable. This is consistent with Putin's

central philosophical belief in the "duality" of political life: predictable and coordinated when it is orderly, arbitrary and ruthless when it is not. Putin focuses on "Historical Russia" as the basic legitimacy of his political authority (charismatic and historical legitimacy). He clearly identifies and then defends an official historical narrative that promotes ethno-centrism in relation to the concept of state and civilization (triad of nation, state and civilization). The need for continuity, stability and order and avoiding "ontological insecurity" and "ontological anxiety" related to displacement, trauma and tragedy are the main drivers of Putinism. Putin avoids appeals to ideology and is by no means a revolutionary, preferring, as we can see, the flexibility of a pragmatic approach. During his time, Russia has become a country that has been called "lone power". Russia has no real allies and has damaged its most important link, Germany. According to Russia's official discourse and according to foreign policy practice, Putin's strategic goals seem to be twofold: First, Putin insists that Russia be recognized as an independent strategic and autonomous actor in the international system. Second, Russia seeks to preserve its exceptional identity as a great power and its status, honor, respect, prestige and equality, which makes it possible to achieve the first and the most important goals which are internal stability, the status quo of the elites and the continuation of Putin's power in Russia. Like all human beings, Putin is a complex actor who operates in an ambiguous and unpredictable situation. Furthermore, our data support the interpretation of Putin as an opportunist rather than a grand strategist.

Conclusion: The operational code analysis method is one of the most widely used techniques for understanding and systematically analyzing the nature of political personality and understanding their attitudes, beliefs and actions by paying attention to the psychological characteristics of people and at the same time paying attention to the situation. The findings of the research show that Putin should be seen as an opportunist and not a great strategist, that although he is good at designing tactics, there is no strategy in between and he cannot be successful in the long run.

Keywords: Personality, Political Psychology, Operational Code, Vladimir Putin, Philosophical Beliefs.

تحلیل رمز عملیاتی و درک ویژگی‌های

روان‌شناختی- سیاسی شخصیت پوتین

علی اشرف نظری^۱

دانشیار، گروه علوم سیاسی، دانشکده حقوق و علوم سیاسی، دانشگاه تهران
(تاریخ دریافت: ۱۴۰۱/۰۸/۱۸ تاریخ پذیرش ۱۴۰۱/۱۱/۰۵)

چکیده

درک ویژگی‌های شخصیتی رهبران سیاسی و شیوه شکل‌گیری ادراک‌ها و تصورات آنها از سیاست از موضوع‌های محوری در رشته روان‌شناسی سیاسی است. اینکه چگونه متأثر از زمینه‌های خلقی- روانی در سطح فردی و عوامل و موقعیتی- ساختاری، کنش‌های ویژه‌ای را انجام می‌دهند، تصمیم‌هایی گرفته می‌شود و چرا گزینه «الف» را به جای گزینه «ب» برمی‌گزینند. پرداختن به موضوع این نوشتار از این نظر ضرورت دارد که می‌تواند زمینه تحلیل شخصیت، درک نگرش‌ها و رفتارها و پیش‌بینی پذیرکردن نسبی عرصه سیاست را فراهم کند. روش تحلیل رمز عملیاتی، یکی از پرکاربردترین فن‌ها برای درک و تحلیل روشمند سرشت شخصیت سیاسی و فهم نگرش‌ها، باورها و اقدام‌های آنها با توجه به ویژگی‌های روان‌شناختی افراد، هم‌زمان با توجه به موقعیت است. پرسش اصلی نوشتار این است که پوتین سرشت سیاست را چگونه درک می‌کند و در مورد کاربست قدرت در امور انسانی چه می‌داند، چه احساسی دارد و چه می‌خواهد؟ محور اصلی بحث این است که چگونه باورها به «بازنمایی ذهنی واقعیت» می‌پردازند و با شکل‌دادن به ادراک رهبران، فرایندهای تصمیم‌گیری را ممکن می‌کنند. در این نوشتار تلاش می‌کنیم ضمن معرفی روش تحلیل رمز عملیاتی، جنبه‌ها و سرشت تحلیلی آن در مورد شخصیت ولادیمیر ولادیمیرویچ پوتین در قالب درک باورهای فلسفی و ابزاری او را بررسی و نقد کنیم. یافته‌های پژوهش نشان می‌دهد که پوتین باید به‌عنوان یک فرصت‌طلب و نه یک راهبردساز بزرگ دیده شود که هرچند در طراحی راه‌کارها خوب است، اما هیچ راهبردی در این میان وجود ندارد و در درازمدت نمی‌تواند موفق باشد.

واژگان اصلی: باورهای فلسفی، رمز عملیاتی، روان‌شناسی سیاسی، شخصیت، ولادیمیر پوتین.

مقدمه

درک ویژگی‌های شخصیتی، سرشت تصمیم‌گیری در ساختارهای سیاسی و پیش‌بینی رفتارها و کنش‌های سیاسی از محورهای اصلی بحث در رشته روان‌شناسی سیاسی است؛ اینکه چگونه بر اساس ویژگی‌های فردی و پویایی‌های روانی و موقعیت‌های سیاسی، شخصیت‌های سیاسی تصمیم می‌گیرند و چرا گزینه «الف» را به جای گزینه «ب» انتخاب کرده‌اند. اهمیت این بحث در این است که می‌تواند مبنای تحلیلی قابل‌اعتنایی را هم برای درک نگرش‌ها و رفتارهای کنونی و هم پیش‌بینی تصمیم‌های آینده در دو صحنه سیاست داخلی و خارجی به‌ویژه در رابطه با شخصیت «ولادیمیر پوتین»،^۱ به‌عنوان موضوع محوری این نوشتار فراهم کند. روسیه، تاریخچه کوتاهی از ریاست‌جمهوری خود دارد، اما رویدادهای اخیر در عرصه بین‌المللی به‌ویژه حمله روسیه به اوکراین سبب شده است که پژوهشگران علاقه فزاینده‌ای به بحث در این زمینه داشته باشند.

پژوهشگران مطالعه رهبران را تنها در صورتی جالب می‌دانند که موقعیت‌های متناقض بی‌سابقه‌ای شکل گرفته باشد که در آن نهادهای موجود با مشکلاتی روبه‌رو شده باشند یا در سیاست خارجی دچار بحران شوند، زیرا در چنین شرایطی است که درک ویژگی‌های شخصیتی و عوامل موقعیتی برای تحلیل و پیش‌بینی رفتارهای احتمالی بیش از پیش اهمیت می‌یابد. نمونه‌های آن را می‌توان در جریان اصلاحات سیاسی و اقتصادی داخلی (مارگارت تاچر) یا استفاده از نیروی نظامی علیه دیگر کشورها (جان اف کندی) یافت (Strelets, 2015: ۲). در این میان، «رمز عملیاتی»،^۲ یکی از فن‌های مفید و کاربردی برای تحلیل روشمند شخصیت‌های سیاسی و فهم سرشت روان‌شناختی نگرش‌ها، باورها و اقدام‌های آن‌ها متن‌های بیانیه‌های خصوصی یا عمومی آن‌ها با مطالعه و تحلیل خاطرات روزانه، نامه‌ها، سخنرانی‌ها، یادداشت‌ها، مصاحبه‌ها و کنفرانس‌های مطبوعاتی و منابع دست‌دوم یا گزارش‌های ارائه‌شده از فعالیت دولت توسط ناظران خارجی مانند روزنامه‌نگاران، تاریخ‌نگاران یا مفسران سیاسی است. می‌توان قوت این نوشتار را بهره‌گیری روشمند تحلیل رمز عملیاتی با هدف بسنده‌نکردن به ژانر زندگی‌نامه روانی^۳ و بررسی ویژگی‌های روان‌شناختی فرد با توجه به اهمیت ساختار و موقعیت دانست.

^۱ Vladimir Vladimirovic Putin

^۲ Operational Cod

^۳ psychobiography

بحث اصلی در زمینه تحلیل رمز عملیاتی، بازتاب‌دهنده این گزاره شناخت‌گرایانه است که باورها به‌عنوان «بازنمایی ذهنی واقعیت» در تبیین سیاست جهانی به شیوه‌های مختلف اهمیت دارند، مسئله‌ای که در نظریه‌های نوواقع‌گرایی، نولیبرالی و سازه‌انگاری به‌خوبی به آن توجه نشده است. هریک از این رویکردها واقعیت‌های متفاوتی را که در سطح‌های مختلف تحلیل قرار دارند به‌عنوان منابع تأثیرگذار سیاست خارجی شناسایی می‌کنند. نوواقع‌گرایان بر توازن قدرت میان دولت‌ها تأکید می‌کنند؛ در حالی که نولیبرال‌ها بر نهادهای اقتصادی و سیاسی تأکید می‌کنند که رهبران در آن‌ها قرار دارند. آن دسته از سازه‌انگاران که به‌جای تفسیرهای هرمنوتیکی به دنبال تبیین علی هستند، بر قوانین بین‌المللی و هنجارهای فرهنگی حاکم بر انتخاب‌های سیاست خارجی تمرکز می‌کنند. در حالی که رهبران می‌توانند برای تغییر توازن قدرت، نهادهای داخلی و بین‌المللی و هنجارهای فرهنگی در درازمدت اقدام کنند. سرشت نظریه‌های شناختی، همچنین با مدل‌های انتخاب عقلانی و نظریه‌های ساختاری سیاست خارجی در رابطه با نقش باورها به‌عنوان سازوکارهای علی متفاوت است. آن‌ها به‌جای بازتاب منفعلانه واقعیت، تصمیم‌های رهبران را با شیوه شکل‌گیری ادراک آن‌ها از واقعیت بررسی می‌کنند و به‌عنوان سازوکارهای سوگیری شناختی و انگیزشی عمل می‌کنند که اطلاعات دریافتی از محیط را تحریف می‌کند، می‌بندد^۱ یا از نو می‌سازد^۲ (Schafer and Walker, ۲۰۰۶: ۴-۵). این نقش برای باورها به‌ویژه زمانی احتمال دارد که محیط تصمیم‌گیری نامطمئن باشد، یعنی زمانی که اطلاعات کمیاب، مبهم، متناقض، یا آن‌قدر فراوان است که سازماندهی و پردازش برای رهبران دشوار است. همچنین زمانی که اطلاعات جدید با باورهای پیشین رهبر بر اساس اطلاعات قدیمی، کلیشه‌ها یا دیگر سوگیری‌های شناختی در ارتباط با تهدیدها در مورد منافع شخصی، یا برانگیخته شدن با احساس‌های قوی مانند ترس، خشم، شرم، نفرت یا برانگیخته شدن با باورهای پیشین رهبر هم‌خوانی نداشته باشد. در این نوشتار تلاش می‌کنیم با معرفی روش «تحلیل رمز عملیاتی»، جنبه‌ها و سرشت تحلیلی آن در رابطه با شخصیت پوتین را بررسی و نقد کنیم.

پیشینه پژوهش

تاکنون مقاله و کتاب درخور توجهی در رابطه با روش تحلیل رمز عملیاتی و کاربست آن به زبان فارسی نوشته نشده است؛ هرچند مطالعه برخی آثار مربوط مانند «سیاست خارجی مستقل

^۱ cognitivist proposition

^۲ distort

^۳ block

^۴ recast incoming information

و برون‌گرای روسیه سفید و تنش با روسیه در دوره پوتین» (کولایی و فاضلی، ۱۴۰۰) و «پوتین و پرسش از حکمرانی جهانی، ایده‌ها و اصول» (روحی دهبته و مرادی پارسا، ۱۴۰۰) مفید است. در ترجمه موجود به زبان فارسی، هاوتن (۱۳۹۶) در کتاب «روان‌شناسی سیاسی» به بحث در مورد جنبه‌های نظری شخصیت، باورها و معرفی روش تحلیل رمز عملیاتی پرداخته است، اما به صورت کاربردی درباره آن بحثی ارائه نکرده است. در منابع موجود به زبان انگلیسی، دایسین^۱ (۲۰۰۶؛ ۲۰۰۱) در آثاری مانند «ترسیم پیامدهای سیاست از چشم‌انداز رمز عملیاتی در رابطه با یک بازیگر سیاسی جدید: ولادیمیر پوتین، رئیس‌جمهور روسیه» و «رویکرد رمز عملیاتی برای درک شخصیت رهبران سیاسی: درک ولادیمیر پوتین» به بحث عمیق و متمرکز در این زمینه پرداخته است. اما درک رخدادهای کنونی به ویژه پس از حمله روسیه به اوکراین و سرشت اقدام‌های پوتین در آن‌ها را مطرح نکرده است.

شفر و واکر^۲ (۲۰۱۷) نیز در کتاب «باورها و رهبری در سیاست جهانی: روش‌ها و کاربردهای تحلیل رمز عملیاتی» ابعاد نظری روش تحلیل رمز عملیاتی را تبیین کرده‌اند، اما بحثی در مورد پوتین ارائه نکرده‌اند. هرد^۳ (۲۰۲۲) در کتاب «درک رفتار راهبردی روسیه: فرهنگ راهبردی امپراتوری و رمز عملیاتی پوتین» تحلیل‌های کاربردی بیشتری در رابطه با روش تحلیل رمز عملیاتی و درک رفتار پوتین ارائه می‌کند. مشکل اصلی بیشتر این آثار، ارائه نوعی نگاه سوگیرانه و از چشم‌انداز بسیار انتقادی است. در این نوشتار تلاش می‌کنیم با استفاده از این آثار و بهره‌گیری از دیدگاه‌های پژوهشگران دیگر مانند استریلتز^۴ (۲۰۱۵) در مقاله «رویکرد شخصیت‌محور و تحلیل رهبری ریاست‌جمهوری روسیه: مطالعه دوران ریاست‌جمهوری پوتین» و مقاله لانکینا، لیبمن و اوبیدنکوا^۵ (۲۰۱۶) با عنوان «گسترش اقتدارگرایی و دموکراسی در مناطق پساکمونستی»، نوعی درک متعادل، غیرجانبدارانه و علمی در مورد سرشت شخصیت پوتین، به ویژه با دغدغه کمک فکری به سیاست‌گذاران ایرانی ارائه دهیم.

سرشت شخصیت پوتین

در دو دهه گذشته، پیوسته پرسیده شده است که «ولادیمیر پوتین کیست؟» و هنوز هم به‌طور رضایت‌بخشی به آن پاسخ داده نشده است. پیتر بیکر^۶ می‌نویسد: «ولادیمیر وی. پوتین،

^۱ Stephan Benedict Dyson

^۲ Schafer, Mark and Walker, Stephen G.

^۳ Graeme P. Herd

^۴ Strelets, Ilya

^۵ Tomila Lankina

^۶ Anastassia Obydenkova

^۷ Peter Baker

رؤسای جمهور آمریکا را گیج می‌کرد، در حالی که آن‌ها تلاش می‌کردند او را کشف کنند، اما بارها و بارها درباره او اشتباه قضاوت می‌کردند. ماشا گسن او را «مرد بی‌چهره» می‌نامد، در حالی که جاشوا یافا معتقد است مطالعه پوتین «طراحی تصویرهایی از موضوعی است که سرانجام موضوعی ناشناخته است». همان‌طور که والتر راسل مید اشاره می‌کند، این کمبود بینش نسبت به پوتین، توانایی سیاست‌گذاران برای انتخاب معقول را فلج می‌کند: «تا زمانی که غرب نفهمد ولادیمیر پوتین چگونه به جهان می‌نگرد، سرشت تهدیدی را که روسیه ایجاد می‌کند درک نخواهد کرد یا نمی‌تواند به‌طور سازنده درباره آن فکر کند و چگونه با آن مقابله کند» (Dyson and Parent, 2017: 1).

روانشناسان سیاسی روسیه به‌طور معمول بر سه جنبه از رهبری ریاست‌جمهوری متمرکز شده‌اند: شخصیت رئیس دولت، زمینه فعالیت آن‌ها و تعامل رئیس‌جمهور با محیط سیاسی. روانشناسی سیاسی آمریکا و اروپا، رویکردی مشابه برای مطالعه این پدیده دارند. آن‌ها ضمن توجه به ویژگی‌های شخصی رهبر به تعامل آن‌ها با شریکان سیاسی و همچنین ویژگی‌های شخصی این شریکان و انجام این روابط در یک موقعیت سیاسی ویژه (توجه به ساختارها) توجه می‌کنند. البته این ممکن است در رابطه با مدیران ارشد در ایالات متحد و بیشتر کشورهای اروپایی توجیه‌پذیر باشد، جایی که در چندین دهه، یک سیستم باثبات از نهادهای سیاسی متمرکز بر بازسازی همکاری با جامعه مدنی ایجاد شد. با این حال، برای روسیه، مانند بیشتر کشورهای پسا شوروی، این امر معمولی نیست. صرف‌نظر از رژیم سیاسی و نظام اقتصادی ایجادشده پس از فروپاشی اتحاد شوروی، صورت‌بندی نهادهای سیاسی هنوز در حال توسعه است و تا کامل شدن فاصله دارد. بنابراین ویژگی نقش رئیس‌جمهور فدراسیون روسیه این است که به‌عنوان رئیس دولت، پیوسته درگیر گروه گسترده‌ای از مسائل جاری در سیاست داخلی و خارجی است و سرنوشت کل کشور و هریک از شهروندان را رقم می‌زند. در همین حال، ریاست‌جمهوری روسیه درجه بالایی از شخصیت‌پردازی دارد، به‌طوری که بر اساس یک کهن‌الگوی محبوب تزاری عمل می‌کنند (Strelets, 2015: 4-6).

از چشم‌انداز مطالعات شخصیت، ضرورت دارد نخست با شیوه شکل‌گیری شخصیت پوتین آشنا شویم. پوتین در لنینگراد، مهد انقلاب روسیه، در سال ۱۹۵۲ به دنیا آمد. این شهر نیمه‌گرسنه و فرسوده، هنوز زخم‌های محاصره مرگبار آلمان را داشت که به‌تقریب دو سال ونیم ادامه داشت. استالین هنوز زنده بود و پدر پوتین به حزب کمونیست پیوسته بود و در طول جنگ جهانی دوم به‌عنوان یکی از اعضای پلیس سیاسی مسئول زندانیان و مسئول اجرای

۱ Masha Gessen

۲ Joshua Yaffa

۳ popular tsarist archetype

دستورهای فرماندهی عالی، جنگیده و مجروح شده بود. مادر پوتین - که مذهبی بود - با مشاغل پست زندگی می‌کرد. در همین حال، پدر بزرگش زندگی متفاوتی را در قلب رژیم کمونیستی داشته است. پوتین پس از به‌دست‌آوردن سمت ریاست‌جمهوری روسیه، مجبور شد در مورد این موضوع توضیح دهد. یک روزنامه‌نگار آمریکایی پرسید: «پدر بزرگ شما در مورد نوه‌اش که یک رئیس‌جمهور برگزیده دموکراتیک شده است، چه فکری می‌کند؟» پوتین پاسخ داد: «این واقعیت که پدر بزرگ من به‌عنوان آشپز برای استالین کار می‌کرد، چیزی در مورد باورهای سیاسی او نمی‌گوید. آن زمان کشور دیگری بود، زندگی دیگری» (Eltchaninoff, ۲۰۱۸: ۱۱-۱۲).

پوتین در بخش خشن ویتترین پترکبیر بزرگ شد، هنرهای رزمی را آغاز کرد، در رشته حقوق دانشگاه دولتی لنینگراد تحصیل کرد و راه خود را به کاگب باز کرد. سرانجام در سال ۱۹۸۵ به درسدن، آلمان شرقی فرستاده شد (Kotkin, 2015: 141). گذشته پوتین به‌عنوان عامل کاگب^۱ و همچنین روابط او با شهردار پیشین سن پترزبورگ، آناتولی سابچاک^۲، به‌سرعت توجه ناظران را به‌خود جلب کرد. او که از سال ۱۹۸۵ تا ۱۹۹۰ در جمهوری دموکراتیک آلمان خدمت می‌کرد، پس از فروپاشی اتحاد شوروی، کاگب را ترک کرد و با رئیس شورای لنینگراد، سابچاک، ارتباط خود را آغاز کرد. پس از انتخاب سابچاک به‌سمت شهردار جدید، پوتین به‌عنوان معاون او در شهر لنینگراد خدمت کرد. اما پس از ناکامی سابچاک در انتخاب دوباره به‌عنوان شهردار، پوتین به مسکو رفت و کار خود را در دفتر ریاست‌جمهوری آغاز کرد. او در سال ۱۹۹۷، پیش از انتصابش در ۲۵ ژوئیه ۱۹۹۸ به‌عنوان مدیر سرویس امنیت فدرال^۳ فدراسیون روسیه، چندین سمت را در اختیار داشت. بوریس یلتسین (رئیس‌جمهور وقت) او را در اوایل اوت ۱۹۹۹ به نخست‌وزیری منصوب کرد و با استعفای یلتسین در ۳۱ دسامبر ۱۹۹۹ پوتین به‌عنوان رئیس‌جمهور موقت منصوب شد (Dyson, 2001: 332-333). او توانست به‌دلیل اقدام‌هایی که برای مبارزه با فساد، مبارزه با گروه‌های مافیایی و استقرار امنیت در شهرهای بزرگ روسیه و سرکوب شدید شورشیان چچن که در دوره کفالت مقام ریاست‌جمهوری انجام داد، با به‌دست‌آوردن ۵۳ درصد آرا در مارس ۲۰۰۰، رئیس‌جمهور شود (Tolouei, 2016: 473-472).

^۱ Dresden

^۲ KGB

^۳ Anatoly Sobchak

^۴ the Federal Security Service (FSB)

اگر از چشم‌انداز موقعیت به مسئله نوشتار بنگریم، باید اشاره کنیم که روسیه قرن بیست و یکم، کشور صنعتی پیشرفته با جمعیت ۱۴۵ میلیون نفری، هیچ حزب سیاسی پایداری^۱ نداشت که سازمان‌دهنده و پاسخ‌گوی ترجیح‌های رأی‌دهندگان باشد. ارتش، پلیس مخفی^۲ و رسانه‌های جمعی، کم‌وبیش بر اساس دستورهای ریاست‌جمهوری حرکت می‌کنند. گروه‌های سودبر رقیب فراوانند، اما هیچ مرکز قدرت رقیبی وجود ندارد. «جست‌وجو برای ایده ملی روسیه» که پس از فروپاشی اتحاد شوروی آغاز شد، اکنون به شکلی آشکار جای خود را به ایده ملی روسیه، ولادیمیر پوتین داده است. پوتین ۲۲ سال است که در سمت رئیس‌جمهور، نخست‌وزیر و سپس رئیس‌جمهور بر سر قدرت بوده است و اینک، در جایگاه دوم پس از استالین (با سه دهه حضور در قدرت) قرار گرفته است. اکنون پس از بسیج توده‌ای برای دمکراسی که با فروپاشی اتحاد شوروی در سال ۱۹۹۱ همراه شد، اقتدارگرایی جدیدی شکل گرفته است. کشور به یک مکان آشنا بازگشته است، رژیم یک نفره^۳ (Kotkin, 2015: 140-146). به‌طور مشخص، سال ۲۰۰۴، آغاز چرخش پیوسته روسیه به سوی اقتدارگرایی و تحمیل گرایش تمرکزگرایانه پوتین بر سیاست فدرال روسیه است که با لغو انتخابات فرمانداری در سال ۲۰۰۴، اصلاحات مرکزگرایانه شهرداری، دستگیری میخائیل خودورکوفسکی^۴ در سال ۲۰۰۳ و مصادره غول نفتی خصوصی او یوکاس،^۵ سکون و انفعال عمومی، بی‌کفایتی دیوان‌سالار و دیگر اقدام‌هایی که تأثیری عمیق بر تضعیف کثرت‌گرایی سیاسی داشتند، رخ داد (Lankina, Libman and. Obydenkova, 2016: 1605, 1621; Kotkin, 2015: 145-146).

تحلیل رمز عملیاتی

رویکرد بسیار مطرحی که در حوزه روان‌شناسان سیاسی برای بررسی باورهای سیاسی استفاده می‌شود، تحلیل «رمز عملیاتی» نامیده می‌شود. همان‌طور که اسمیت^۶ در کتاب نظام‌باورها و روابط بین‌الملل می‌گوید «وقتی به کار روی رمزهای عملیاتی نگاه می‌کنیم، به پرکاربردترین مفهوم مربوط به پیوند میان نظام‌های اعتقادی و روابط بین‌الملل نگاه می‌کنیم»، برنامه‌های پژوهشی در تحلیل سیاست خارجی همیشه بر این تمرکز دارند که چه کسی در مورد مسائل تصمیم می‌گیرد. پس از پایان جنگ سرد، پژوهشگران و سیاست‌گذاران بیشتری، نیاز به مطالعه نظام‌های اعتقادی را به‌عنوان سازوکارهای علی در جهان پس از جنگ سرد درک کردند.

^۱ enduring political parties

^۲ secret police

^۳ a one-man regime

^۴ Mikhail Borisovich Khodorkovsky

^۵ Yukos

^۶ Smith

نظریه پردازان انتخاب عقلانی و روابط بین‌الملل نیز به دنبال ناکامی خود در پیش‌بینی و تبیین پایان تعارض میان ابرقدرت‌ها، به ضرورت گنجاندن تحلیل باورها و هنجارها در برنامه‌های پژوهشی خود پی برده‌اند (Schafer and Walker, 2006: 3). در واقع، رمز عملیاتی شیوه درک تصمیم‌گیرندگان از جهان، پردازش اطلاعات، توسعه گزینه‌ها، شیوه انتخاب و واکنش آن‌ها را نشان می‌دهد. باورهای موجود در «رمز عملیاتی» هر تصمیم‌گیرنده مفروض، به‌عنوان مضمونی عمل می‌کند که واقعیت‌های آن‌ها را می‌سازد. الکساندر جورج،^۱ رمز عملیاتی را بنا بر «منشوری که بر ادراک و تشخیص بازیگر از جریان رویدادهای سیاسی تأثیر می‌گذارد، درک کرد... که [به‌نوبه خود] بر انتخاب راهبرد و راهکار بازیگر، ساختار او و سنجش مسیرهای عمل جایگزین تأثیر می‌گذارد» (Herd, 2022: 136). چیزی که از آن به‌عنوان «الگوی رفتاری ویژه بازیگر» یاد می‌کند تا به تفسیرهای متضاد جهان‌بینی او کمک کند (Dyson and Parent, 2017: 2).

الکساندر جورج و آل هولستی^۲ با الهام‌گرفتن از نمونه اولیه بنیاد رند^۳ ساختار رمز عملیاتی را به‌عنوان یک نظام باورها مطالعه کردند و ناتان لیتس^۴ در مورد باورهای رهبران بلشویک روسیه (باورهای سیاسی لنین، تروتسکی و استالین) کار کرد. لیتس، باورهای تشخیصی و تجویزی شوروی مانند «سیاست، جنگ است»، «فشار تا سر حد نهایی»، «بی‌طرفی، وجود ندارد»، «پرهیز از ماجراجویی»، «از ابتدا مقاومت کنید»، «عقب‌نشینی در برابر نیروی برتر» و «جنگ از راه مذاکره» را شناسایی کرد. به‌طور خلاصه به این جمع‌بندی رسید که گزاره کلاسیک بلشویکی حاصل جمع صفر، همچنان غالب است: «هرکس با ما نیست، علیه ماست» (Herd, 2022: 135).

یکی از علاقه‌مندان، نخست اصلاحات جورج در ساختار رمز عملیاتی لیتس را برای مطالعه هنری کیسینجر در دهه ۱۹۷۰ به‌کار برد و سپس از گونه‌شناسی هولستی در مطالعه رمزهای عملیاتی رئیس‌جمهورها و وزیران امور خارجه ایالات متحد استفاده کرد که توسط بنیاد ملی علوم^۵ در سال ۱۹۹۸ حمایت شد. شایان توجه اینکه، جان کرینگن در نشست واشینگتن دی‌سی از تحلیلگران دانشگاهی و دولتی دهه ۱۹۸۰، یک پرسش اصلی در مورد تحلیل رمز عملیاتی پرسید: «چگونه رمز عملیاتی را در رابطه با نظامی بی‌سواد که به تازگی رهبر یک دولت در میان ملت‌های جهان سوم شده است، معرفی می‌کنید؟» مطالعات رمز عملیاتی پیشین بر رهبران ایالات متحد متمرکز بود که پیش از گرفتن سمت، ردپایی از

^۱Alexander George

^۲Actor-Specific Behavioral Model

^۳Ole Holsti

^۴Rand Corporation

^۵Nathan Leites

^۶National Science Foundation (Nsf)

سخنرانی‌ها، کتاب‌ها و دیگر متن‌ها به‌جا گذاشته بودند. بسیاری از آن‌ها در مورد باورهای فلسفی، سرشت سیاست جهانی و باورهای ابزاری اظهارنظر کرده بودند. پرسش کرینگن بر مشکلی دوگانه در مورد گسترش تحلیل رمز عملیاتی به‌عنوان یک برنامه پژوهشی تأکید داشت. چگونه به رهبران خارجی برای مطالعه آن‌ها دسترسی دارید (مشکل دسترسی)؟ چگونه رمزهای عملیاتی آن‌ها را از منابع داده‌ای که مستقیم دربردارنده اطلاعاتی در مورد باورهای کلی فلسفی و ابزاری آن‌ها نیستند، بیرون می‌کشید؟ پاسخ نهایی به این معماها، تلاش برای سرمایه‌گذاری در توسعه روش «از راه دور» برای استنتاج باورهای کلی به کمک اسناد موجود در افعال کلامی (گفتاری) افراد، توسط پژوهشگرانی مانند مارگارت هرمان، دیوید وینتر، والتر وایتراپ، پیتر سودفلد، فیلیپ تتلاک، جرالرد پست و استنلی رنشن بود (Schafer and Walker, 2006: Xi -Xii).

متأثر از چنین تحولی در روش تحلیل رمز عملیاتی، هولستی و گرینشتاین به شرایطی توجه می‌کنند که در آن باورها بر رفتار تأثیر می‌گذارند و مطالعه «چهره‌ها یا شخصیت‌های برتر» در سیاست بین‌الملل را امری شایسته می‌دانند. این «نخبگان» به احتمال زیاد درگیر نوع وظایفی هستند که بیشتر در تأثیر باورها مشخص شده است و موقعیت‌هایی را در رابطه با محیط با بیشترین دامنه برای تأثیر فعالیت‌ها و تفاوت‌های فردی به‌دست می‌آورند. در همین زمینه، مطالعات رمز عملیاتی بر تصمیم‌گیرندگان نخبه متمرکز شده است که بیشتر آن‌ها پیشینه طولانی در رفتار عمومی یا خصوصی مربوط داشته‌اند. مطالعه شخصیت افرادی مانند هنری کیسینجر (واکر، ۱۹۷۷)، دین آچسون (مک‌للان، ۱۹۷۱)، جیمی کارتر (واکر، شفر و یانگ، ۱۹۹۸) و بیل کلیتون (شفر، ۲۰۰۰) در این دسته قرار می‌گیرند (Dyson, 2001: 332-333). امروزه مطالعات مبتنی بر تحلیل رمز عملیاتی در مورد تصمیم‌گیرندگان فردی با انسجام بیشتری پدیدار شده و به ابزاری به‌طور کامل پذیرفته‌شده در حوزه روان‌شناسی سیاسی تبدیل شده است.

مطالعه شخصیت پوتین بر پایه تحلیل رمز عملیاتی

الکساندر جورج پیشنهاد می‌کند که باورهای فلسفی و باورهای ابزاری را برای تحلیل رمز عملیاتی پوتین باید جدی گرفت. او باورهای فلسفی را به‌عنوان «مجموعه‌ای از باورهای کلی در مورد مسائل اساسی تاریخ و مسائل اصلی سیاست تعریف می‌کند، زیرا این‌ها به‌نوبه خود بر

۱ Walter Weintraub

۲ Peter Suedfeld

۳ Phillip Tetlock, Jerrold Post, And Stanley Renshon

۴ Stanley Renshon

نوع کنش تأثیر می‌گذارند». راهکار رمز عملیاتی بر این فرض استوار است که باورهای یک فرد، به هم پیوسته و به صورت سلسله‌مراتبی در ابعادی از مرکز تا پیرامون مرتب شده‌اند. باورهای مرکزی مهم‌ترین عوامل تعیین‌کننده یک تصمیم هستند و در برابر تغییر، مقاوم‌تر هستند. بر اساس نظریه‌های سازگاری شناختی، باورهای پیرامونی برگرفته از باورهای مرکزی هستند و با آن‌ها سازگاری دارند. از این دیدگاه، رمز عملیاتی بر توانایی پیش‌بینی رفتار فرد بر پایه باورهای ویژه و باوری است که شخص در مورد سرشت اساسی زندگی سیاسی دارد. رمز عملیاتی هم درک فرد از جهان سیاسی و هم مرزهای واکنش فرد به جهان سیاسی را مشخص می‌کند. باورهایی که به بازیگر نسبت داده می‌شود، با پاسخ به ده «پرسش» ایجاد می‌شود که پنج پرسش آن به باورهای فلسفی بازیگر و پنج پرسش دیگر مربوط به باورهای ابزاری است. باورهای فلسفی مربوط به سرشت بنیادی سیاست، سرشت تضاد سیاسی و نقش فرد در تاریخ، مانند منشوری است که بر برداشتها و تشخیص‌های کنشگر از جریان رویدادهای سیاسی، تعریف‌ها و برآوردهای او از اوضاع سیاسی تأثیر می‌گذارد. باورهای ابزاری از باورهای فلسفی ناشی می‌شود و هنجارها، معیارها و دستور عمل‌هایی را ارائه می‌کند که بر انتخاب راهبرد و روش بازیگر، ساختار او و سنجش مسیرهای عمل جایگزین تأثیر می‌گذارد (Dyson, ۳۳۰-۳۳۲: ۲۰۰۱). بنابراین رمز عملیاتی به دو بخش، باورهای فلسفی و ابزاری تقسیم می‌شود (Houghton, 2016: 124-123; Schafer and Walker, 2006: 32-37):

۱. باورهای فلسفی

الف) سرشت زندگی سیاسی چیست؟ آیا جهان سیاسی به‌طور ذاتی متعارض است یا هماهنگ؟ ویژگی اصلی مخالفان سیاسی چیست؟ تصاویر رهبر از سیاست‌ها و اقدام‌های بازیگران دیگر بازتاب‌دهنده باورهای رهبر در مورد سیاست، درگیری سیاسی و سرشت بازیگران دیگر است. ما نسبت ساده‌ای از فراوانی جمله‌های مثبت به منفی را محاسبه می‌کنیم که رهبر هنگام صحبت از دیگران در جهان سیاسی بیان می‌کند. این شاخص در میان ۱- و ۱+ با امتیازهای پایین متفاوت است که نشان می‌دهد، به‌طور متوسط، رهبر دیگران را در جهان سیاسی خصمانه‌تر می‌بیند، در حالی که نمره بالا نشان می‌دهد که رهبر دیگران را دوستانه‌تر می‌بیند.

دایسون و پرنٹ رویکرد تحلیل محتوای کلان داده را برای تحلیل شخصیت پوتین در پیش می‌گیرند و از یک الگوریتم رایانه‌ای برای تجزیه و تحلیل «هر کلمه‌ای که رئیس‌جمهور پوتین تا به حال در مورد مسائل اصلی سیاست خارجی گفته است»، استفاده می‌کنند. این یافته‌ها از تحلیل محتوای رایانه‌ای ۱۳ موضوع سیاست خارجی از مه ۲۰۰۰ تا دسامبر ۲۰۱۶، با

استفاده از «پرونده کامل و کلمه به کلمه از گفت‌وگوی عمومی پوتین»، از جمله سخنرانی‌ها و مصاحبه‌ها، دسته‌بندی سخنان پوتین به دست آمده است. آن‌ها نتیجه می‌گیرند که باورهای پوتین موضوع ویژه‌ای است و این نشان می‌دهد که «سیاست جداسازی غربی» پذیرفتنی است. ترکیبی از رقابت در برخی مسائل و مشارکت در برخی دیگر با رمز عملیاتی متنوع او سازگار است. آن‌ها بر اهمیت تجربه سیاسی شکل‌دهنده پوتین از درسدن تأکید می‌کنند و می‌گویند «از هم‌پاشیدگی نظم و تهدید قدرت او، خط قرمز پوتین است (Herd, 2022: 137). در واقع، پوتین «احساس ناامنی سنتی و غریزی روسیه» را بازتاب می‌دهد، زیرا قانع شده است که سازمان‌های اطلاعاتی غرب و تحریم‌های اقتصادی با هم ترکیب می‌شوند تا روسیه را به‌عنوان رقیب اصلی ژئوپلیتیکی غرب به‌طور فعال بی‌ثبات کنند. او با اشاره به «خرس روسی» گفت «کسی همیشه تلاش خواهد کرد او را به زنجیر بکشد... دندان‌ها و چنگال‌هایش را بکنند...» (Herd, 2022: 141).

خاستگاه‌های فلسفی پوتین‌گرایی، هر چقدر هم که متنوع باشند، همه بر دو ستون استوار است: ایده امپراتوری و توجیه جنگ. این هسته ایدئولوژیک مشترک با نظام شوروی است، امپریالیسم «سفید» ایوان ایلین (فیلسوف نژادگرای روسی)، محافظه‌کاری لئونتیف،^۱ پان‌اسلاوگرایی دانیلوسکی، و اوراسیاگرایی دوگین. پروخانف مدعی است: «امروز، امپراتوری پنجم در حال پدیدار شدن است» و بر سه اصل اساسی بنا شده است. بنا بر اولی، «روسیه در ذات خود یک امپراتوری با مرزهای زنده است» که هرگونه پیوسته‌سازی را تأیید می‌کند. پوتین ممکن است هنوز از اصطلاح «امپراتوری» استفاده نکرده باشد، اما او شروع به تحقق آن به‌عنوان یک واقعیت کرده است. با جنگ علیه گرجستان در سال ۲۰۰۸ آغاز شد. رویدادهای کریمه و اوکراین ادامه این روند بوده است. اصل دوم این است که «روسیه همیشه از ایده عدل الهی پیروی کرده است». پروخانف می‌گوید: «یک مسیح‌گرایی روسی وجود دارد. ... بنابراین نه تنها تضادی راهبردی، بلکه در همان حال تضادی معنوی در میان شرق و غرب وجود دارد». اصل سوم این است که «ارزش‌های محافظه‌کارانه‌ای که پوتین در زمینه فرد، خانواده و روابط با طبیعت با نوگرایی غربی دارد. روسیه خدامحور است، در حالی که غرب انسان‌محور است. به‌طور خلاصه، «پوتین در حال بازگرداندن دولت روسیه به‌شکل اولیه امپراتوری خود است که پس از فروپاشی اتحاد شوروی ناپدید شد» (Eltchaninoff, 2018: 131-133).

باور مرکزی پوتین به هماهنگی زندگی سیاسی زمانی که توسط قوانین و هنجارها اداره می‌شود، رویکردی متقابل را پیشنهاد می‌کند. رمز عملیاتی او نشان می‌دهد که او مانند آفتاب‌پرست از محیط خود تقلید خواهد کرد. نمی‌توان گفت که پوتین به‌شیوه‌ای هنجارمند

^۱the conservatism of Leontiev

عمل کند، در حالی که کسانی که با او درگیر هستند این کار را نمی‌کنند. بعید است پوتین در رویارویی با انحراف از سوی دیگری «به قوانین پایبند باشد»، به این امید که برابری خود سرانجام سبب تشویق متقابل شود. در عوض، انحراف از هنجارهای رفتاری توافق‌شده به احتمال زیاد مستلزم شکست قاطع خواهد بود. بعید است پوتین رفتار و حرکت‌های عجولانه، تکانشی یا احساسی انجام دهد که با عقلانیت متقابل سیاسی تضاد داشته باشد. با این حال، به سیاست‌گذار می‌توان هشدار داد که پوتین رفتار «بد» و «خوب» را در متقابل انجام خواهد داد و شاید شکست همکاری بسیار تلخ و طولانی‌مدت خواهد بود (Dyson, 2001: 344). استیفن دایسون در تحلیل رئیس‌جمهور روسیه، ولادیمیر پوتین می‌نویسد:

رمز عملیاتی پوتین بیانگر آن است که او بر اساس شرایط متغیر عمل می‌کند. نمی‌توان انتظار داشت او رفتار بهنجاری با افرادی داشته باشد که چنین رفتاری با او ندارند. بعید است زمانی که دیگران قوانین را زیر پا می‌گذارند، پوتین «بر اساس قوانین کار کند». ... در مجموع، سیاست‌گذاران مطمئن هستند برنامه‌های به‌دقت طراحی‌شده کنار گذاشته نمی‌شوند و احتمال آن نیز نمی‌رود که پوتین تصمیم‌های شتاب‌زده، نسنجیده یا احساسی بگیرد. ... سیاست‌گذاران می‌دانند او رفتار «خوب» و «بد» را به یک نسبت تلافی می‌کند و قطع همکاری [با این کشور] شاید پیامدهای بسیار تلخ و بلندمدتی را در پی داشته باشد (Houghton, 2016: 126).

پوتین به‌ویژه نگران از دست رفتن احساس کنترل است و از هرج‌ومرج می‌ترسد. مانند رویدادهای چچن هنگام به‌قدرت رسیدن او، یا پس از برکناری رئیس‌جمهور یانوکوویچ در اوکراین، یعنی زمانی که هرج‌ومرج رخ می‌دهد، به‌طور کامل می‌خواهد نقش او را بازی کند و از خشونت به روشی فرصت‌طلبانه برای تقویت جایگاه خود استفاده کند (Dyson and Parent, 2017: 12-13). بنابراین روسیه پوتین منابع قدرتمندی به‌عنوان یک خرابکار بالقوه بین‌المللی دارد، از جمله توانایی کاربست فشار اقتصادی، خرید یا هم‌دستی با منافع قدرتمند خارجی، شرکت در عملیات مخفی، انجام حمله‌های سایبری و استقرار یک نیروی نظامی در حال نوسازی که به مراتب قوی‌ترین نیروی نظامی منطقه است. از این‌رو، بزرگ‌ترین منبع اهرم روسیه ممکن است این واقعیت باشد که غرب، به‌ویژه اروپا، به یکپارچه‌سازی همسایه خود در نظم بین‌المللی نیاز دارد. پس اکنون چه اتفاقی می‌افتد، به‌ویژه با توجه به اینکه رهبر روسیه توانسته است خود را در جدیدترین و بزرگ‌ترین درگیری‌های به اصطلاح سخت خود به دام بیندازد و غرب را خشمگین کند و خود را در مسیر انزوا و خودکامگی قرار دهد؟ (Kotkin, 2015: 150-151). در نشست پرسش و پاسخ «خط مستقیم»، پوتین به سخن معروف الکساندر سوم اشاره کرد:

من می‌خواهم به شما یادآوری کنم که الکساندر سوم، امپراتور ما، زمانی گفت که روسیه فقط دو متحد دارد، نیروهای مسلح و نیروی دریایی. او در پیامی خطاب به پسرش هشدار داد

که همه از گستردگی روسیه احساس ترس می‌کنند. امروز پوتین تضمین می‌کند که قدرت روسیه سرانجام مبتنی بر حفظ یک سه‌گانه هسته‌ای مستقل و نیروهای متعارف نو شده است. پوتین با امپراتور موافق است (Herd, 2022: 29).

ب) در آینده چه برداشتی از ارزش‌ها و هدف‌های اصلی سیاسی یک نفر می‌شود؟ آیا در این مورد فرد باید خوشبین باشد یا بدبین؟ یک رهبر ممکن است جهان سیاسی را متعادل بین خیر و شر ببیند، اما اگر طرف شر را با عبارت‌های بسیار شدیدتر ببیند - به‌عنوان درگیر در رفتارهای خصمانه‌تر - در این صورت نسبت به چشم‌انداز خود برای این کار خوش‌بین نیست. تمرکز بر چارچوب مفهومی «فرهنگ راهبردی»، «جغرافیای روسیه، تجربه‌های تاریخی ملی و فرهنگ‌های سیاسی و سازمانی آن (چندفرهنگی و خرده‌فرهنگ رقیب) را برجسته می‌کند. اجماع کلی وجود دارد که فرهنگ راهبردی روسیه نتیجه چندین عامل اصلی است: تاریخ طولانی جنگ‌ها و روابط متخاصم با دیگر قدرت‌های اروپایی، یک چشم‌انداز جغرافیایی باز که به عمق راهبردی و نخبگانی با روایتی از دشمنی سرسختانه غرب با روسیه اهمیت می‌دهد (Herd, 2022: 25-26). از این‌رو، روابط ضعیف با غرب بر اساس برداشت‌های نادرست نیست: روسیه دیدگاه بسیار روشن و متعصبانه‌ای نسبت به ایالات متحد به‌عنوان یک دشمن دارد. به گفته موروزف، روسیه از «سندرم فرودست امپراتوری»^۱ رنج می‌برد، زیرا در همان حال بخشی از هسته جهانی امپراتوری (یعنی اروپا) است و خود را در حاشیه غرب سیاسی می‌بیند (Herd, 2022: 150).

پ) آیا آینده سیاسی پیش‌بینی‌پذیر است؟ از چه نظر و تا چه حد؟ یکی از جنبه‌های رفتار پوتین که به نظر می‌رسد بخشی جدایی‌ناپذیر از خودانگاره^۲ او باشد، تأکید او بر پیش‌بینی‌پذیر بودن است. پوتین بر این فرض عمل می‌کند که پیش‌بینی یک خیابان دوطرفه است. نمی‌توان پیش‌بینی‌ناپذیر بود و در عوض انتظار داشت دنیا پیش‌بینی‌پذیر باشد. این با باور فلسفی مرکزی پوتین در «دوگانگی» زندگی سیاسی سازگار است: پیش‌بینی‌پذیر و هماهنگ، زمانی که قاعده‌مند باشد، هرج‌ومرج طلب و بی‌رحم، زمانی که چنین نباشد. اگر پوتین می‌خواهد دیگران «بر اساس قوانین بازی کنند»، او همچنین علاقه‌مند است آشکارا اعتبار خود را بیان کند: «من از حرف‌هایم بر نمی‌گردم» (Dyson, 2001: 337).

ت) فرد تا چه حد می‌تواند بر تحول تاریخ کنترل یا تسلط داشته باشد؟ اگر لفاظی سوژه نشان دهد که خود بیشتر کنش را انجام می‌دهد، آنگاه خود را دارای کنترل بیشتری می‌بیند. از

۱ strategic culture

۲ imperial subaltern syndrome

۳ self-image

سوی دیگر، اگر لفاظی نشان دهد که دیگران کسانی هستند که بیشتر عمل می‌کنند، پس کنترل را به دیگران نسبت می‌دهد.

پوتین بر «روسیه تاریخی» به‌عنوان مشروعیت اساسی اقتدار سیاسی خود (مشروعیت کاریزماتیک و تاریخی) تمرکز می‌کند. او آشکارا یک روایت تاریخی رسمی را شناسایی و سپس از آن دفاع می‌کند که قوم‌گرایی را در رابطه با مفهوم دولت و تمدن (سه‌گانه قوم، دولت و تمدن) ترویج می‌کند. نیاز به استمرار تداوم، ثبات و نظم و اجتناب از «ناامنی هستی‌شناختی»^۱ و «اضطراب هستی‌شناختی»^۲ مربوط با جابه‌جایی، تروما و تراژدی، محرک‌های اصلی پوتین‌گرایی هستند. متأسفانه، این مطالعه نشان می‌دهد که درک ضعیف تاریخ به تجویز خط‌مشی ضعیف منجر می‌شود. پوتین دو «بمب ساعتی» را که لنین و استالین در دوره شوروی کار گذاشته بودند، شناسایی می‌کند؛ قواعد قانون اساسی و وابستگی بیش از حد دولت تنها به یک منبع متحد (حزب کمونیست) که در سال ۱۹۹۱ منفجر شد و «بزرگ‌ترین فاجعه ژئوپلیتیکی قرن بیستم» را رقم زد. در مقابل، پوتین‌گرایی نظریه‌ای یکپارچه و متحدکننده از گذشته، حال و آینده روسیه ارائه می‌دهد. وقتی از رئیس‌جمهور پوتین پرسیدند به کسی که تلاش می‌کند روسیه را به‌وسیله دکتر ژیاگو یا پدرخوانده بفهمد، چه توصیه می‌کند، او پاسخ داد:

«نمی‌دانم. ببینید، شعر معروفی داریم که می‌گوید: او را با ذهن خود نخواهی گرفت یا با برچسبی معمولی به چنگ نمی‌آید، زیرا روسیه در نوع خود بی‌مانند است. اگر می‌توانی به او ایمان بیاور. اما فرهنگ روسیه چندوجهی و متنوع است. به همین دلیل است که اگر می‌خواهید روسیه را درک کنید، احساس کنید، باید کتاب‌هایی بخوانید مانند تولستوی، چخوف، گوگول، تورگنیف و به موسیقی چایکوفسکی گوش دهید و باله کلاسیک ما را تماشا کنید» (Herd, 2022: 209-210).

متأثر از چنین ارزیابی تاریخی دقیقی، فیونا هیل و کلیفورد گدی،^۳ در مؤسسه بروکینگز، پوتین را بر اساس شش ویژگی شخصیتی مختلف توصیف می‌کنند: دولت‌گرا، مرد تاریخ (از دولت‌مردان روسیه تزاری تجلیل می‌کند)، هوادار بقا، پشتیبان بازار آزاد (در واقع، سرمایه‌دار دوست)،^۴ و افسر پرونده (که اعتماد مردم را با دستکاری، رشوه‌دادن و باج‌گیری جلب می‌کند)

^۱ ontological insecurity

^۲ ontological anxiety

^۳ Clifford Gaddy

^۴ Crony Capitalist

(Kotkin, 2015: 144-145). این واقعیت که پوتین آشکارا این تصمیم را می‌گیرد، به حلقهٔ درونی او و نخبگان گسترده‌تر پیام می‌دهد که پاسخ به پرسش کلاسیک رئیس کیست؟ (احساس کنترل) پوتین است. او می‌کوشد تأکید کند که او و تنها او تصمیم‌گیرنده و داور نهایی است، هرچند که به‌طور فزاینده‌ای با پرسشگری مخالف است. جوزف بورگو استدلال می‌کند در حالی که می‌توان تصمیم‌ها و اقدام‌های پوتین را بر اساس رویکرد منطقی به سیاست و راهبرد داخلی و خارجی توضیح داد، اما او ممکن است یک «خود شیفتهٔ قلدر» نیز باشد و بنابراین باید دائم نشان دهد که قدرت و استقلال دارد. تصمیم‌گیری کنید و این تصمیم‌ها مانند پیوسته‌سازی کریمه به «پیروزی» منجر شود (Herd, 2022: 152).

ث) فرد چه نقشی در تغییر و تأثیرگذاری دلخواه بر تاریخ دارد؟ «شانس» در امور انسان چه نقشی بازی می‌کند؟ هرچه جهان سیاسی پیش‌بینی‌پذیرتر باشد و احساس کنترل خود بر رویدادهای جهان سیاسی بیشتر باشد، نقش شانس کمتر است. پوتین تمام تلاش خود را کرده است تا روشن کند که احیای دوبارهٔ قدرت اقتصادی و موقعیت ژئواستراتژیک روسیه در آیندهٔ نزدیک محقق نمی‌شود. پوتین این را در مقالهٔ خود دربارهٔ آیندهٔ کشورش، «روسیه در آستانهٔ هزاره» آشکارا بیان کرده است. «روسیه ظرفیت خود را برای تحول‌های سیاسی، اجتماعی و اقتصادی، تغییرها و اصلاحات رادیکال از دست داده است». این باور به غیرمنطقی بودن و غیرممکن بودن تحول‌های ناگهانی، پوتین را به احتیاط از توسل به ایدئولوژی باز می‌دارد. او به هیچ‌وجه یک انقلابی نیست و همان‌طور که می‌بینیم، انعطاف‌پذیری یک دیدگاه عمل‌گرایانه را ترجیح می‌دهد (Dyson, 2001: 338). پوتین هرگز در واقع به کمونیسم باور نداشته است. او کمتر در سخنرانی‌ها یا مصاحبه‌ها از مارکس نقل قول می‌کند و حتی زمانی که این کار را می‌کند، فقط برای انتقاد از او است. برای نمونه، در دیدار با شخصیت‌های برجستهٔ فرهنگی در اوت ۲۰۱۴، وقتی همکارش از مارکس و انگلس نقل قول می‌کرد، او به شوخی گفت: «این آلمانی‌ها هستند که مقصود، آن‌ها بودند که با صدور مارکسیسم خود به اینجا، آن را به ما تحمیل کردند...» (Eltchaninoff, 2018: 12).

۲. باورهای ابزاری

الف) بهترین رویکرد برای انتخاب هدف‌های اقدام سیاسی کدام است؟ چگونه می‌توان به‌طور مؤثرتری به دنبال کردن هدف‌های این اقدام پرداخت؟ این باور ابزاری با دیدگاه‌های سوژه در مورد هدف‌ها و راهبردها و روش‌ها برای خود در جهان سیاسی سروکار دارد. ما باورهای آزمودنی را در مورد سودمندی اقدام‌های مشارکتی و متضاد، در سخنان و واژه‌پردازی او بررسی می‌کنیم و آن‌ها را به دو دستهٔ کلی از اقدام‌ها تقسیم می‌کنیم: راهبردها و روش‌ها.

راهبردها در جهت متفاوت هستند (مشارکتی مختلط، متضاد)، در حالی که روش‌ها از نظر شدت متفاوت هستند. منطبق این است که هر چه خود بیشتر در مورد انجام اقدام‌های مشارکتی صحبت کند، او با همکاری بیشتر جهت راهبرد خود را تعیین می‌کند و برعکس. این شاخص از ۱- تا ۱+ متغیر است. نمره‌های پایین‌تر نشان می‌دهد که آزمودنی سودمندی بیشتری را به اقدام‌های تعارض‌آمیز نسبت می‌دهد. نمره‌های بالاتر نشان می‌دهد که راهبرد مشارکتی، مفیدتر است. روسیه خود را قدرتی بزرگ می‌داند و مسکو را مرکز تمدنی کنترل‌کننده در یک گروه ژئوپلیتیکی می‌داند، حوزه‌ای از نفوذ که روسیه تاریخی را در بر می‌گیرد. به این ترتیب، روسیه وظیفه تاریخی دارد که به‌عنوان «شمشیر و سپر» در این فضا عمل کند. روسیه تعیین می‌کند که چه کسی دوست است و چه کسی دشمن. روسیه ادعای هژمونی منطقه‌ای خود را با سه استدلال اصلی توجیه می‌کند: نخست، هژمونی با نقش تاریخی، هویت خود و امنیت هستی‌شناختی‌اش هم‌سو می‌شود؛ دوم، حوزه‌های نفوذ به‌جای همکاری و وابستگی متقابل تعادل، پیش‌بینی‌پذیری و ثبات را در روابط بین‌الملل ایجاد می‌کند؛ سوم، به‌صورت متناقضی، هژمونی در سطح منطقه برای مقابله با هژمونی ایالات متحد در سطح جهانی ضروری است (Herd, 2022: 214).

با این حال، به‌صورت متناقضی، همه این‌ها کمک کرد تا روسیه به چیزی تبدیل شود که لیلیا شوتسوا آن را «قدرت تنها» نامیده است. سیاست‌های چپاول‌گرانه پوتین در داخل و خارج از کشور، دل‌بستگی او به افراط‌گرایان راست در اروپا و تلاش او برای تعامل با چین قدرتمند، به‌سختی به راهبرد کلان مؤثر روسیه تبدیل می‌شود. روسیه هیچ متحد واقعی ندارد و به مهم‌ترین رابط خود یعنی آلمان آسیب رسانده است (Kotkin, 2015: 150).

ب) چگونه می‌توان خطرهای ناشی از اقدام سیاسی را محاسبه و کنترل کرد و پذیرفت؟ علاوه بر برنامه‌ریزی رو به جلو و نگاه به عقب، کنترل خطرپذیری، بخشی از قوانین عملیاتی پوتین است که شواهد زیادی در دوران حرفه‌ای قبلی‌اش وجود داشت، اما ممکن است برای او به‌عنوان رئیس دولت مشکلاتی ایجاد کند که در آن حفظ سطح پایین به‌طور طبیعی غیرممکن است. پوتین پیش‌تر ترجیح زیادی در شیوه عملکرد خود برای کارهای «پشت صحنه» نشان داده است. البته این یک ارزش اصلی شیوه عملکرد کاگب است: «او (مأمور) باید در کار خود بسیار محرمانه باشد، تلاش کند از گفت‌وگوهای بی‌هوده پرهیز کند و امور خود را در برابر غریبه‌ها افشا نکند». بنابراین این باور، پوتین نشانه‌هایی از تمایل به به‌کارگرفتن شیوه عملکرد رئیس‌جمهور/نخست‌وزیر را نشان می‌دهد، به‌طوری که رئیس‌جمهور بیشتر «فراتر از نزاع» سیاست باقی می‌ماند و وظایف سیاسی تفرقه‌انگیز و

آشفته‌ای را به نخست‌وزیر خود «سپرد». این تقسیم کار به پوتین اجازه می‌دهد تا با ایجاد آنچه فرد گرینشتاین «مناطق حائل» نامیده است، خطرهای موقعیت خود را کنترل کند تا آتش مخالفان سیاسی خود را دفع کند (Dyson, 2001: 341-342). گلب پاولوفسکی در کتاب «نظام فدراسیون روسیه، منابع رفتار راهبردی روسیه»، مدل مدیریتی سال‌های ۲۰۱۲ تا ۲۰۱۵ پوتین را به‌عنوان «سبک تفسیر غیرمستقیم»^۱ توصیف می‌کند که در آن اطرافیانش «ابده نافرمانی» در مورد آنچه تصمیم گرفته شده است و تلاش می‌کنند کلماتی را که پوتین به زبان آورده است به‌یاد بسپارند. پاولوفسکی می‌بیند که پوتین، «روابط خود را به‌گونه‌ای ایجاد می‌کند که همیشه می‌تواند بگوید: «من این را نمی‌دانستم و قول آن را هم ندادم» و او «بالای رژیم، طبقه‌ای غیرقابل دسترس ساخته است که در آن به تنهایی زندگی می‌کند». اگرچه او هنوز با اطرافیانش ارتباط دارد، اما نمی‌خواهد مسئولیت تصمیم‌گیری‌ها را بر عهده بگیرد. جدیدترین نمونه از این ویژگی مربوط به پاسخگونی کرم‌لین (این حق کرم‌لین نیست) و «سکوت معنادار» در برابر اعتراض‌هایی است که نخستین بار در ۱۷ ژوئیه به‌دلیل رد صلاحیت نامزدهای مخالفان پیش از برگزاری انتخابات دومای شهر مسکو در ۸ سپتامبر ۲۰۱۹ آغاز شد. مارک گالوتی استدلال می‌کند که پوتین مبتکر یا آغازگر عملیات ویژه نیست، بلکه «هدف‌ها و آرمان‌های گسترده» را مشخص می‌کند، «لحن را تعیین می‌کند» و سپس «در میان رویکردهای رقیب داوری می‌کند. از فهرست گزینه‌ها انتخاب می‌کند، یا به افراد طناب کافی می‌دهد تا خودشان را آویزان کنند یا بلند کنند (Herd, 2022: 154).

پ) بهترین زمان اقدام برای پیشبرد منافع فرد چه زمانی است؟ چهارمین باور ابزاری مربوط به زمان‌بندی رفتار خود (انعطاف‌پذیری کم تا زیاد) است. ما در اینجا از دو شاخص استفاده می‌کنیم که به بررسی تنوع اقدام‌ها در سخنان رهبر می‌پردازد. اولین شاخص اهمیت زمان‌بندی اقدام‌ها، تنوع انتخاب‌های رهبر را از نظر هم‌کاری و اقدام‌های درگیری بررسی می‌کند. شاخص دوم، تنوع رفتار رهبر را از نظر توزیع گفتار و کردار می‌سنجد. هر دو شاخص در میان ۰ و ۱ قرار دارند و مقدارهای بالاتر نشان‌دهنده انعطاف‌پذیری بیشتر است. دیدگاه پوتین در مورد بهترین زمان‌بندی اقدام‌ها، تعادل آشکارا ظریفی از او مستلزم آن نوع نقشه‌برداری دقیق از پشت است که این تحلیل رمز عملیاتی نشان می‌دهد که او به آن تمایل دارد. پوتین اقدام‌های تأخیری را تأیید نمی‌کند و بیشتر پیامدهای منفی را به شکست آینده‌نگری مربوط می‌کند. پوتین در سخنان خود بر پیش‌دستی تأیید می‌کند: «سگ وقتی کسی از آن می‌ترسد، احساس می‌کند و گاز می‌گیرد. ... فقط یک چیز کار می‌کند... ابتدا باید ضربه

^۱ buffer zones

^۲ Gleb Pavlovsky

^۳ the style of indirect interpretation

بزیند و آن‌قدر به پاهای او ضربه بزیند که حریف شما بلند نشود.» پوتین معتقد است که در زمان درستی در چپن عمل کرده و معتقد است که اگر عملیات نظامی را آغاز نکرده بود، آن‌ها (شورشیان چپنی) داغستان را می‌بلعیدند (Dyson, 2001: 342-343). این احتمال وجود دارد که با گذشت زمان، آستانه تحمل پوتین افزایش یابد، زیرا تحمل او برای خطرپذیری افزایش می‌یابد (Herd, 2022: 149).

پوتین با توجه به باورهای ابزاری، انگیزه خود را به‌عنوان «واکنشی دفاعی»^۱ به تصویر می‌کشد که به‌جای تجدیدنظرطلبی، وضعیت موجود را زنده می‌کند. روسیه در محاصره است. بنابراین هر اقدامی که برای مقابله یا بازدارندگی محاصره انجام شود، تنها می‌تواند به‌عنوان دفاعی و واکنشی، تلاشی برای حفظ وضعیت موجود در نظر گرفته شود. پوتین برای نشان دادن ظرفیت اقدام و تمایل به تشدید، اقدام می‌کند، اما تشدید را به‌عنوان پیشگیرانه درک می‌کند، مانند کاربست مفاهیم «اشغال پیشگیرانه»^۲ و «پیوسته‌سازی پیشگیرانه»^۳. بر اساس این منطق، اگر روسیه از «ابزارهای تاکتیکی-عملیاتی تهاجمی» استفاده کند، تنها برای دستیابی به «هدف‌های راهبردی دفاعی» است: تصمیم‌گیری برای استفاده از نیروی زور در اوستیای جنوبی و آبخازیا در سال ۲۰۰۸ و همچنین به‌رسمیت شناختن جمهوری‌های جداشده از شوروی به‌عنوان کشورهای مستقل، «پیوسته‌سازی پیشگیرانه» کریمه در فوریه ۲۰۱۴، علامت‌دهی هسته‌ای و این تصور که سلاح‌های هسته‌ای تاکتیکی می‌توانند از یک درگیری گسترده‌تر جلوگیری کنند، براندازی در دونباس و مداخله در سوریه. پاول فلگن‌گاوئر، خبرنگار نظامی روسیه، نمونه دیگری ارائه می‌کند، زمانی که اشاره می‌کند: «اگر کرملین متوجه شود که اوکراین در حال سقوط است یا قرار نیست از هم بپاشد، آنگاه توسل به یک گزینه نظامی به‌طور کامل محتمل خواهد بود». در نتیجه منطقی آن، «رئیس‌جمهور اوکراین [زلنسکی] باید مهار شود. اگر او دائم از پیوستن به ناتو صحبت می‌کند، روسیه نمی‌تواند حمله نکند!» با این حال، آشکار است، همان‌طور که پوتین در سخنرانی «خط قرمز» خود در ۲۱ آوریل ۲۰۲۱ گفت روسیه ترجیح داد به توهین‌ها و تعرض‌های انجام‌شده به منافعش، پاسخ دهد یا نه (Herd, 2022: 147-148). در نتیجه، حمله به اوکراین از این دیدگاه شاید پیش‌بینی‌پذیر بود.

ت) فایده و نقش ابزارهای مختلف برای پیشبرد منافع فرد چیست؟ در اینجا ما به باورهای رهبر در مورد سودمندی تاکتیک‌های مختلف (کم تا زیاد) که نشان‌دهنده کاربست قدرت سیاسی هستند، علاقه‌مندیم. آیا رهبر سود را در کارهای مشارکت‌جویانه می‌بیند یا در کلمات

^۱ defensive reactive

^۲ preventative occupation

^۳ preventative annexation

متضاد؟ شاید ترکیبی از دو یا سه دسته مختلف عمل بسیار مفید باشد. برای عملیاتی کردن این باور، ما شش شاخص مختلف ایجاد کرده‌ایم. هر شاخص از ۰ تا ۱ متغیر است، با نمره‌های پایین‌تر نشان‌دهنده مطلوب‌بودن کمتر و نمره‌های بالاتر نشان‌دهنده مطلوب‌بودن بیشتر برای هر شکل از کاربست قدرت است. شش فرمول به شرح زیر است:

۱. تنبیه: مجموع تمام گفته‌های خود که به صورت «مجازات» رمزگذاری شده‌اند، تقسیم بر مجموع تمام گفته‌های خود؛
۲. تهدید: مجموع تمام گفته‌های خود که به عنوان «تهدید» رمز شده، تقسیم بر مجموع همه گفته‌ها؛
۳. مخالفت: مجموع تمام گفته‌های خود که به صورت «مخالفت» رمزگذاری شده‌اند، تقسیم بر مجموع همه گفته‌های خود؛
۴. پشتیبانی: مجموع تمام گفته‌های خود رمز شده به عنوان «پشتیبانی» تقسیم بر مجموع همه گفته‌ها؛
۵. قول و وعده: مجموع تمام گفته‌های خود که به صورت «وعده» رمزگذاری شده‌اند، تقسیم بر مجموع همه گفته‌های خود؛
۶. پاداش: مجموع تمام گفته‌های خود که به عنوان «پاداش» رمزگذاری شده‌اند، تقسیم بر مجموع همه سخنان خود.

رمز عملیاتی پوتین به‌طور طبیعی برای ایدئولوژی محکم و سخت و جزم‌گرایی انعطاف‌ناپذیر مناسب نیست و اقدام‌ها و سخنان او تا حد امکان از جنبه‌های ایدئولوژیک جدا است. برای پوتین، معیار اصلی مقبولیت یک کنش، شانس موفقیت آن است. مسائل ناب‌بودن ایدئولوژیک، یا حتی اخلاق مرسوم، اگر با عناصری سروکار دارد که از مرزهای رفتار هنجاری خارج شده‌اند، این موارد را به کار نگیرید: «شکست». به هیچ وجه نمی‌توان با استناد به ناب‌بودن اصول حزبی، خواه چپ‌گرا یا راست‌گرا، توجیه شود» (Dyson, 2001: 343).

نتیجه: نقد و ارزیابی تحلیل رمز عملیاتی

در حالت ایده‌آل، برای تحلیل رمز عملیاتی پوتین ما به مجموعه‌ای از گفتار خصوصی برای مقایسه‌ی واژه‌پردازی‌های عمومی با آن نیاز داریم؛ اگر چنین مجموعه‌ای در دسترس باشد، ممکن است نتایج ما نیاز به بازبینی داشته باشد. برای نمونه، هیچ راهی برای ارزیابی باورهای به‌طور ذاتی، خصوصی پوتین نداریم (Dyson and Parent, 2017: 13). جورج در به‌کارگیری رمز عملیاتی هشدار می‌دهد که «چنین نظام اعتقادی‌ای بر تصمیم‌گیری تأثیر می‌گذارد، اما یک‌جانبه عمل نمی‌کند. این متغیر مهم، اما تنها متغیری نیست که رفتار تصمیم‌گیرنده را شکل می‌دهد. به این ترتیب، این روش نمی‌تواند پیش‌بینی یا توضیحی درباره‌ی همه رفتارها در همه موقعیت‌ها

ارائه دهد. در هر زمان ویژه، فشارهای محیط سیاسی و محدودیت‌های نهادی، موقعیتی که فرد اشغال می‌کند یا انتظارهای هنجاری رفتاری که با آن موقعیت همراه است، می‌تواند اقدام‌های یک فرد را بدون توجه به باورهای فردی او «از پیش تعیین کنند» (Houghton, 2016: 116-117). بنابراین بهتر است ابعاد آینده برنامه پژوهشی رمز عملیاتی با نمونه‌های پیشین از هم‌افزایی میان برنامه‌های پژوهشی کارگزارمحور و ساختارگرا باشد.

پوتین مانند همه انسان‌ها بازیگر پیچیده‌ای است که در شرایط مبهم و پیش‌بینی‌ناپذیر عمل می‌کند. علاوه بر این، داده‌های ما از تفسیر پوتین به‌عنوان یک فرصت‌طلب و نه یک راهبردساز بزرگ پشتیبانی می‌کند. این بدان معناست که بنابر تعریف، پیش‌بینی رفتار او بدون اطلاع از شرایط دقیقی که با آن روبه‌رو است (یا دقیق‌تر، درک او از این شرایط) دشوار است (Dyson and Parent, 2017: 12-13). آیا پوتین یک راهبردساز بزرگ حيله‌گر و فریبنده است یا یک تاکتیکی فرصت‌طلب؟ جان مرشایمر، نظریه‌پرداز روابط بین‌الملل می‌گوید: «پوتین یک راهبردساز درجه یک است که هر کسی که او را در سیاست خارجی به چالش می‌کشد، باید از او بترسد و به او احترام بگذارد» (Dyson and Parent, 2017: 10). همین‌طور که فنودور لویکیانف، تحلیلگر سیاست خارجی روسیه می‌گوید: «پوتین در روش‌ها خوب است. او چشم‌اندازی دارد، اما هیچ راهبردی در این میان وجود ندارد» (Dyson and Parent, 2017: 11). نبود راهبرد پوتین سبب شده است که پیش‌بینی حرکت‌ها و اقدام‌ها غیرممکن باشد. ادامه لغزش اقتصادی، پوتین را وادار می‌کند تا در سال‌های آینده، زمان و تلاش بیشتری را به اقتصاد اختصاص دهد. همچنین می‌توان انتظار داشت که تصمیم‌های او به هرج‌ومرج بینجامد و به‌سختی فرصت بهبود اقتصادی فراهم شود (Herd, 2022: 153). تصرف منطقه کریمه و سپس حمله روسیه به اوکراین، اهمیت بحث در مورد سرشت شخصیت پوتین را بیش از پیش تقویت کرد. کارشناسان می‌گویند در هنگامه بحران یا جنگ، جلوه‌های یک شخصیت قوی ظاهر می‌شود. اگر مواضع سیاسی رهبر شکست بخورد، به‌عنوان «دیکتاتور» و اگر موفق شود، به‌عنوان «قهرمان ملت» معرفی می‌شود. اما در هر صورت، سیستم، نهادهای سیاسی رهبر را حذف می‌کند تا رهبر وقت نداشته باشد منابع سیاسی و انسانی را به‌سود خود افزایش دهد. همان‌طور که در ایالات متحد با جان‌اف کندی، در اتحاد شوروی با نیکیتا خروشچف، در فرانسه با شارل دوگل و در بریتانیا با مارگارت تاچر دیده می‌شود (Strelets, 2015: 2). از این دیدگاه، سرنوشت پوتین نیز همانند این رهبران خواهد بود و در درازمدت نمی‌تواند موفق باشد. روی آوردن به واژه‌پردازی‌های عمومی و تهدیدهای بزرگ مانند تهدید به استفاده از تسلیحات هسته‌ای، نشان‌دهنده بروز سرخوردگی و ترس از احساس شکست و درماندگی در پوتین است.

References

- Dyson, Stephan Benedict (2001), "Drawing Policy Implications from the 'Operational Code' of a 'New' Political Actor: Russian President Vladimir Putin", **Policy Sciences**, Vol. 34, No. 3, pp. 329-346. (doi: /10.1023/A:1012627604580)
- Dyson, Stephen Benedict and Matthew J Parent (2017), "The Operational Code Approach to Profiling Political Leaders: Understanding Vladimir Putin", **Intelligence and National Security**, Vol. 33, No. 1, pp.1-17 (doi:10.1080/02684527.2017.1313523)
- Elaheh Koolaee and Saman Fazeli (2022), "Independent and Extroverted Foreign Policy of Belarus and Tension with Russia during the Putin Era", **Central Asia Studies**, Vol. 14, No. 2, pp. 271-296 (doi: 10.22059/jcep.2021.295791.449891).
- Eltchaninoff, Michel (2018), **Inside the Mind of Vladimir Putin**, Update version, London: C. Hurst & Co. (Publishers) Ltd.
- Herd, Graeme (2022), **Understanding Russian Strategic Behavior: Imperial Strategic Culture and Putin's Operational Code**, New York: Routledge.
- Houghton, David Patrick (2016), **Political Psychology**, Translated by Aliashraf Nazari and Shahrzad Muftooh. Second edition, Tehran: Ghoomes [in Persian].
- Kotkin, Stephen (2015), "The Resistible Rise of Vladimir Putin: Russia's Nightmare Dressed Like a Daydream". **Foreign affairs**, Vol. 94, No. 2, pp. 140-153. Available at: <http://www.jstor.org/stable/24483492>, (Accessed on: 9/1/2023).
- Lankina, Tomila, Alexander Libman and Anastassia Obydenkova (2016), "Authoritarian and Democratic Diffusion in Post-Communist Regions", **Comparative Political Studies**, Vol. 49, pp. 1599-1629, (doi:10.1177/001041401662827)
- Majid Rouhi and Mohammad Hussian Moradi Parsa (2022), "Putin and the Questions of Global Governance; Ideas and Principles", **Central Eurasia Studies**, Vol. 14, No. 2, pp. 127-150, (doi:10.22059/jcep.2022.317269.449975)
- Schafer, Mark and Stephen G Walker (2006) (edited by), **Beliefs and Leadership in World Politics: Methods and Applications of Operational Code Analysis**, New York: Palgrave Macmillan.
- Strelets, Ilya (2015), **On the Personality-Centered Approach to Analyzing Russian Presidential Leadership: A Study of Putin's Presidency**, A Paper, Presented at Conference on Methods in Political Science: A Rainbow of Challenges, University of Antwerp, Belgium, September 17-18: 1-20.

Tolouei, Mahmoud (2016), **From Lenin to Putin**, Tehran: Tehran Publications [in Persian].